

LUSI I STIVEN
HOKING

**DŽORDŽOVA
SVEMIRSKA
POTRAGA ZA
BLAGOM**

Preveo Ivan Jovanović

Ilustrovao Gari Parsons

Laguna

Naslov originala

Lucy and Stephen Hawking with Christophe Galfard
GEORGE'S COSMIC TREASURE HUNT

Copyright © Lucy Hawking, 2007

First published as George's Cosmic Treasure Hunt
by Random House Children's Publisher UK, a part
of the Penguin Random House group of companies.

Copyright za srpsko izdanje © 2020 Laguna

**DŽORDŽOVA
SVEMIRSKA POTRAGA
ZA BLAGOM**

POSLEDNJE NAUČNE TEORIJE!

Postoji veliki broj naučnih eseja koji će čitaocima pomoći da steknu uvid u nove naučne teorije. Njih su napisali sledeći priznati naučnici:

Zašto putujemo u svemir? stranica 50

profesor Stiven Hoking (potpisan kao Erik),
Lukasov profesor matematike na Univerzitetu u Kembridžu,
Velika Britanija

Putovanje preko vaseljene stranica 67

profesor Bernard Kar,
profesor matematike i astronomije, Univerzitet u Londonu

Stupanje u dodir s vanzemaljcima stranica 110

dr Set Šostak
projekat SETI, SAD

Da li život potiče s Marsa? stranica 174

dr Brendon Karter,
pariska opservatorija, Francuska

Da li tamo ima nekoga? stranica 210

by Lord Martin Rees,
predsednik Kraljevskog društva, Trinita koledž,
Univerzitet u Kembridžu, Velika Britanija

Kako naći planetu u svemiru stranica 237

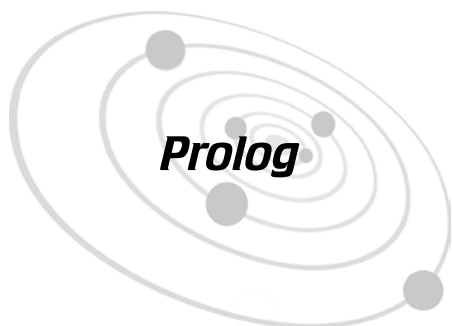
Profesor Gof Marsi,
Univerzitet u Kaliforniji, SAD

Zlatokosina zona stranica 256

Profesor Gof Marsi

Kako razumeti vaseljenu stranica 308

Profesor Stiven Hoking (potpisan kao Erik)

T minus sedam minuta i trideset sekundi, začu se robotski glas. *Pristupna ruka orbitera uvučena.*

Džordž proguta knedlu i promeškolji se u svom zapovedničkom sedištu svemirskog šatla. To je, napokon, to. Više mu nema izlaska iz svemirskog broda. Za svega nekoliko kratkih minuta – koji prolaze daleko

brže nego beskrajni minuti poslednjeg školskog časa – ostaviće planetu Zemlju i vinuti se u kosmos.

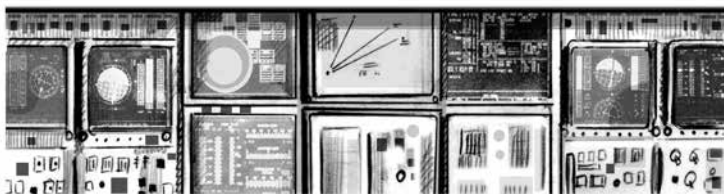

Sada kada je orbiterova pristupna ruka, koja je obrazovala most što je njegovu svemirsku letelicu spajao sa spoljnim svetom, naposljetku povučena, Džordž je znao da je propustio poslednju priliku da ode odatle.

Ovo je bila poslednja faza pre lansiranja. To znači da se pristupni kapci zatvaraju – i ne samo da će se zatvoriti, već će se *zapečatiti*. Sada sve i da počne da lupa

po kopcima i da preklinje da ga puste napolje, s druge strane neće biti nikoga da ga čuje. Astronauti su ostali sami sa svojom moćnom svemirskom letelicom i preostalo je tek nekoliko minuta do poletanja. Više ne preostaje ništa do da se čeka da odbrojavanje stigne do nule.

T minus šest minuta i petnaest sekundi. Izvršiti predstartovanje PNU. PNU – pomoćne naponske jedinice – pomažu pri upravljanju šatlom tokom lansiranja i sletanja. Njih napajaju tri gorivne ćelije, koje rade već satima. Međutim, ova komanda je dovela do toga da ceo šatl zabruji i oživi, kao da taj svemirski brod zna da njegov trenutak slave sada više nije daleko.

T minus pet minuta, ču se glas. Odobren start PNU.

Džordžu su leptirići igrali u stomaku. Iznad svega u čitavoj vaseljeni želeo je da ponovo leti svemirom i evo ga sada u pravom svemirskom brodu, u društvu astronauta, kako na lansirnoj rampi čeka poletanje. To je u njemu budilo silno uzbuđenje, ali mu je istovremeno bilo i strašno. Šta ako nešto pođe po zlu? Sedeo je na komandnom mestu, što je značilo da je on zadužen za upravljanje šatlom. Pored njega je sedeo njegov pilot, čija je uloga bila da menja zapovednika.

„Dakle, svi ste vi astronauti na nekakvoj zvezdanoj stazi?“, promrmlja on sebi u bradu čudnim glasom.

„Šta to rekoste, zapovedniče?“, začu se glas u Džordžovim slušalicama.

„Ovaj, mislim...“, zamuca Džordž, koji je zaboravio da kontrola lansiranja sluša svaku njegovu reč. „Samo sam se pitao šta bi nam vanzemaljci rekli, ako bismo nabasali na njih.“

Kontrolor lansiranja se zasmija. „Obavezno ih pozdravite od svih nas.“

T minus tri minuta i tri sekunde. Motori u startni položaj.

Brm, brm, pomislio je Džordž. Tri motora i dva raketna bustera s čvrstim gorivom obezbediće potrebnu brzinu tokom prvih nekoliko sekundi poletanja, kada će se šatl kretati brzinom od 160 kilometara na čas pre nego što se uopšte odvoji od lansirne rampe. Biće potrebno svega osam i po minuta da dostigne brzinu od dvadeset šest hiljada kilometara na čas!

T minus dva minuta. Spustite vizire. Džordža su prsti svrbeli da pritisne par hiljada prekidača ispred sebe, samo da bi video šta će se desiti, ali nije smeo. Ispred njega je bio džojstik koji će on, zapovednik, koristiti da upravlja šatlom kada zađu u svemir, pa onda da pristanu uz Međunarodnu svemirsku stanicu. Bilo je to kao da je zadužen za volan u autu, samo što se džojstik pomerao u raznoraznim pravcima, a ne samo levo-desno. Pomerao se i napred-nazad. Jednim

prstom je dodirnuo vrh džojstika, samo da bi video kakav je to osećaj. Jedan od elektronskih grafikona pred njim neznatno zadrhta kada je to uradio. On smesta povuče ruku, pretvarajući se da ništa nije ni pipnuo.

T minus pedeset pet sekundi. Izvršite zaključavanje raketnih bustera s čvrstim gorivom. Dva raketna bustera će odneti svemirski šatl s lansirne rampe i do visine od nekih trista sedamdeset kilometara iznad Zemlje. Oni nemaju prekidač za isključivanje. Kada se jednom upale, šatl ide gore.

Zbogom, Zemljo, pomisli Džordž. Brzo se vraćam.

Osećao se malčice tužno što ostavlja svoju prelepu planetu, prijatelje i porodicu. Za vrlo kratko vreme, kada šatl pristane uz Međunarodnu svemirsku stanicu, naći će se u orbiti iznad njihovih glava. Gledaće Zemlju s visine dok MSS leti iznad nje, opisujući celu orbitu na svakih devedeset minuta. Iz svemira će on moći da vidi obrise kontinenata, okeane, pustinje, šume i jezera, kao i svetlost velikih gradova noću. Gledajući sa Zemlje, njegovi mama i tata i njegovi prijatelji, Erik, Eni i Suzan, videće ga kada je noć vedra samo kao sićušnu blistavu tačku koja se munjevito kreće nebom.

T minus trideset jedna sekunda. Odbrojavanje lansiranja prelazi na automatsko odbrojavanje.

Astronauti se malčice promeškoljiše u sedištima, nameštajući se pred svoje dugo putovanje. U kabini je bilo iznenađujuće skućeno, jer je bila vrlo mala. Džordž je morao da se provlači samo da bi se namestio za poletanje i svemirski inženjer je morao da mu pomogne da se popne u sedište. Svemirski šatl stoji uspravno za poletanje, tako da je sve u kabini kao da je prevrnuto na zadnjicu. Sedište je bilo nakrivljeno unazad, tako da su Džordžova stopala bila uprta prema nosu šatla, a kičma poravnata sa tlom ispod letelice.

Šatl je bio u raketnom modu, čekajući da uspravno proleti kroz nebo, oblake i atmosferu, daleko u sam kosmos.

T minus šesnaest sekundi, vrlo spokojno obznani robotski glas. Aktivirajte vodu za prigušivanje zvuka. T minus petnaest sekundi.

„Lansiranje minus petnaest sekundi, zapovedniče Džordže“, kaza mu pilot. „Svemirski šatl se lansira za petnaest sekundi i teče odbrojavanje do njihovog isticanja.“

„Jupi!“, zaklica Džordž. *Jao!*, pomislio je.

„Jupi i vama, zapovedniče“, odgovori kontrola lansiranja. „Želimo vam srećan let.“

Džordž se sav tresao od uzbuđenja. Svaki njegov dah je bio deo odbrojavanja do velikog lansiranja.

T minus deset sekundi. Oslobodite sistem za paljenje vodonika. Odbrojavanje do pokretanja glavnog motora startuje.

To je to! Zaista se dešava!

Gledajući kroz prozor, Džordž je video traku zelene trave i iznad nje plavo nebo po kojem su šestarile ptice. Ležeći u svom astronautskom sedištu, pokušao je da se oseća smireno i samouvereno.

T minus šest sekundi, začu se. Paljenje glavnog motora. Džordž oseti neverovatno drmusanje kada se tri glavna motora upališe, iako se šatl još nije pomerao. U slušalicama opet začu kontrolu lansiranja.

Lansiraćemo za T minus pet sekundi i odbrojavamo. Pet, četiri, tri, dva, jedan. Odobreno vam je lansiranje.

„Da“, odgovori Džordž veoma smireno, iako je u sebi vrištao. „Odobreno nam je lansiranje.“

T minus nula. Paljenje raketnih bustera s čvrstim gorivom.

Drmusanje se pojača. Pod Džordžom i ostalim astronautima dva raketna bustera se upališe. To je

bilo kao da ga je neko snažno

šutnuo u zadnjicu. Uz za-

glušujuću riku, rakete

raspršiše tišinu dižući

svemirski šatl s lan-

sirne rampe i pravo u

nebesa. Džordž se ose-

ćao kao da leti sa Zemlje

privezan za ogroman va-

tromet. Sada svašta može da

se desi – raketa bi mogla da eksplodira;

mogla bi da skrene s kursa i da padne na Zemlju i tako

se slupa, ili da se vine u nebesa i izgubi kontrolu. Šta

god od toga da se desi, ni Džordž ni ma ko drugi ne

bi ništa mogli da urade.

Kroz prozor je gledao plavetnilo Zemljine atmo-

sphere svuda oko svemirskog broda, ali više nije video

samu Zemlju – napušta rođenu planetu! Nekoliko se-

kundi nakon lansiranja šatl je izveo okretanje, tako da

su astronauti sada visili naopačke, ispod ogromnog

narandžastog rezervoara s gorivom!

„Aaaaaaaa!“, dreknu Džordž. „Naopako smo!

Letimo u svemir okrenuti na pogrešnu stranu!

Upomoć! Upomoć!“

